

HARRY POTTER
ȘI PIATRA FILOSOFALE

Joanne Rowling, cunoscută ca **J.K. Rowling**, s-a născut în data de 31 iulie 1965, la Yate, Marea Britanie. A fost eleva școlii primare St Michael – mai târziu va mărturisi într-un interviu că directorul acestei școli, Alfred Dunn, a fost cel care a inspirat-o în crearea personajului Albus Dumbledore. La nouă ani, familia s-a mutat în Tutshill, unde Joanne a frecventat liceul Wyedean. După o încercare nereușită de a intra la Oxford, în 1982, urmează cursurile Universității Exeter până în 1986.

După cum declară în mai multe ocazii, J.K. Rowling a început să scrie încă de la vârsta de cinci, șase ani și îi citea surorii mai mici poveștile ei.

Primul volum din seria care a făcut-o celebră, *Harry Potter*, l-a terminat de scris în 1995 și avea să fie publicat doi ani mai târziu, în 1997, într-un tiraj de numai 500 de exemplare. Astăzi, acele prime exemplare valorează mii de lire pentru cei interesați să facă din ele obiecte de colecție.

J.K. Rowling este câștigătoarea a numeroase premii pentru volumele din seria *Harry Potter*, iar milioanele de exemplare în care cărțile ei s-au vândut au transformat-o într-unul dintre cei mai influenți oameni din lume și susținătoare a numeroase cauze umanitare prin fundațiile pe care le-a înființat.

J.K. ROWLING

HARRY POTTER
ȘI PIATRA FILOSOFALE

Traducere din engleză
de Florin Bican

ARTHUR

Redactori: Mădălina Vasile, Alina-Nicoleta Ioan
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROWLING, JOANNE KATHLEEN

Harry Potter și piatra filosofală / J.K. Rowling; trad. de Florin Bican. – București: Editura Arthur, 2015

7 vol.

ISBN 978-606-8620-74-9

Vol. 1. – 2015. – ISBN 978-606-8620-73-2

I. Bican, Florin (trad.)

821.111-93-312.9=135.1

J.K. ROWLING

Harry Potter and the Philosopher's Stone

Copyright © J.K. Rowling 1997

Cover illustrations by John Duddle © Bloomsbury Publishing 2014

Map illustration by Tomislav Tomic © J.K. Rowling 2014

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

First published in Great Britain in 1997 by Bloomsbury Publishing Plc.

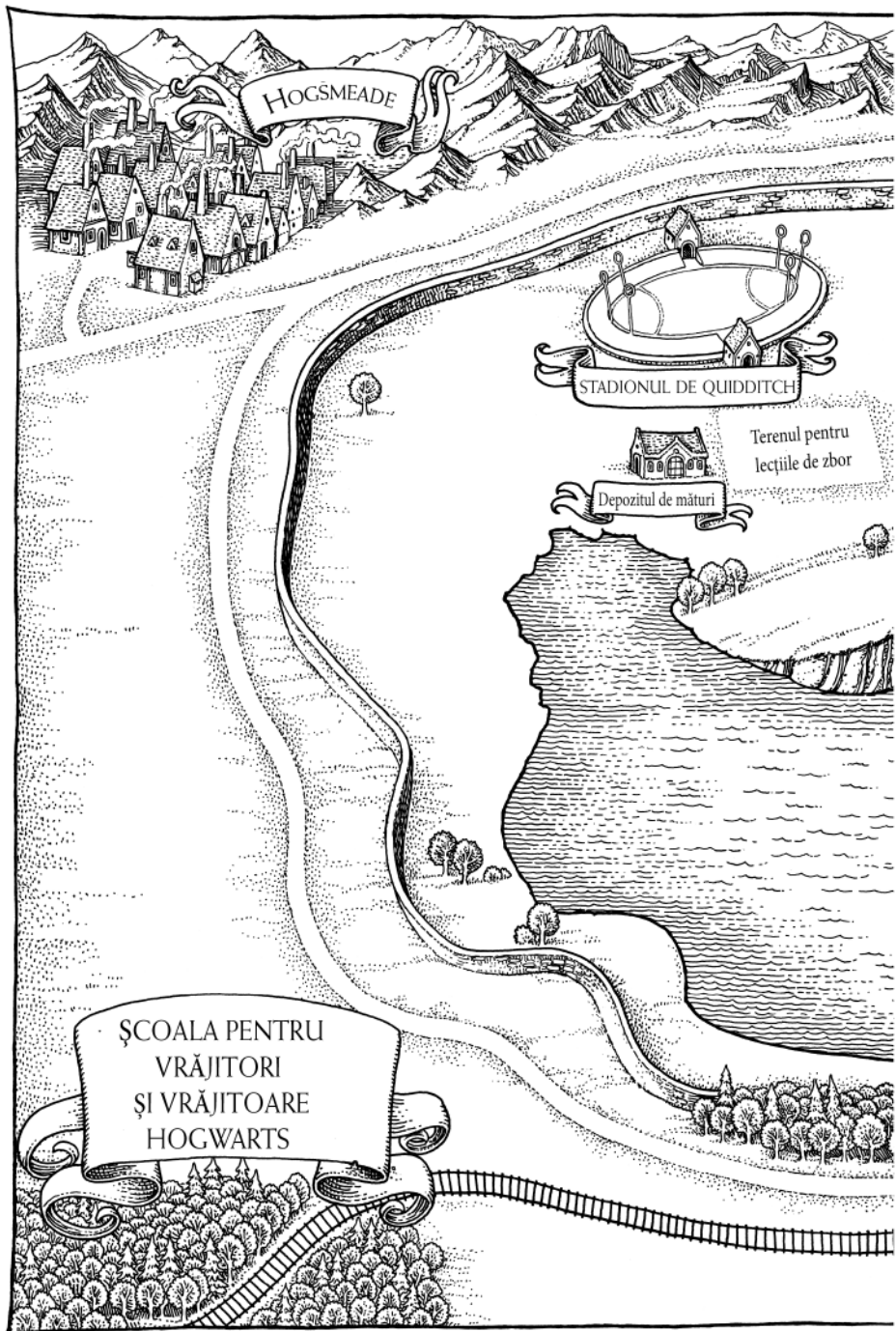
Personajele din Harry Potter, numele și toate simbolurile sunt mărci înregistrate © Warner Bros. Entertainment Inc. Toate drepturile rezervate.

Este interzisă publicarea sau reproducerea sub orice formă (mecanică, electronică, fotocopiere) a oricăror părți din această carte fără acordul prealabil al editurii.

© Editura Arthur, 2015, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art

*Jessicăi, pentru că îi plac poveștile,
lui Anne, pentru că și ei îi plăceau odată,
și lui Di, pentru că a fost prima
care a auzit-o pe aceasta*



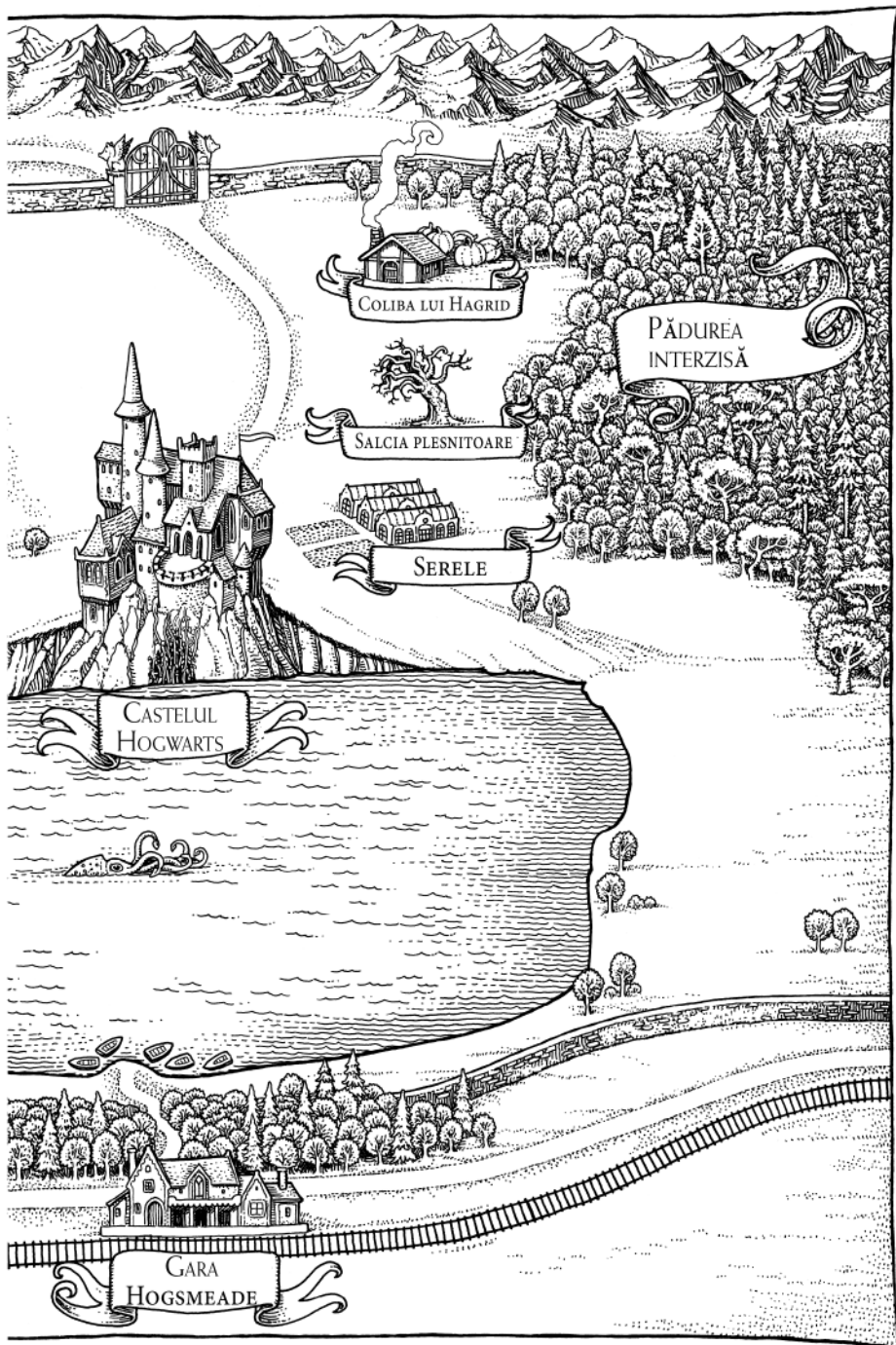
HOGSMEADE

STADIONUL DE QUIDDITCH

Terenul pentru
lecțiile de zbor

Depozitul de mătură

ȘCOALA PENTRU
VRĂJITORI
ȘI VRĂJITOARE
HOGWARTS



COLIBA LUI HAGRID

PĂDUREA
INTERZISĂ

SALCIA PLESNITOARE

SERELE

CASTELUL
HOGWARTS

GARA
HOGSMEADE

CAPITOLUL I

Băiatul care a scăpat cu viață

Domnul și doamna Dursley, din aleea Privet numărul 4, erau mândri să poată spune că ei, slavă Domnului, sunt absolut normali. Erau ultimii oameni de pe lume din partea cărora te-ai fi așteptat să aibă de-a face cu lucruri neobișnuite sau misterioase, pentru că ei pur și simplu nu credeau în genul ăsta de prostii.

Domnul Dursley era directorul fabricii Grunnings, unde se făceau bormașini. Era un bărbat corpulent și cam fără gât, deși se putea mândri cu ditamai mustața. Doamna Dursley era blondă, subțirică și dotată cu un gât aproape dublu ca lungime față de normele obișnuite, ceea ce îi era de mare ajutor, întrucât își petrecea o bună parte din timp ițindu-se peste garduri, ca să tragă cu ochiul în curtea vecinilor. Familia Dursley avea un băiețel pe nume Dudley și, credeau ei, nicăieri pe lume nu se pomenise copil mai drăgălaș.

Aveau tot ce-și puteau dori, dar mai aveau și un secret, iar teama lor cea mai mare era că, într-o bună zi, secretul acela avea să fie dat în vileag. N-ar fi suportat ca cineva să afle despre familia Potter. Doamna Potter era sora doamnei Dursley, dar cele două nu se văzuseră de ani și ani. De fapt, doamna Dursley se purta de parcă nici nu ar fi avut o soră, pentru că sora aceea și neisprăvitul ei de bărbat se deosebeau de distinsa familie Dursley ca ziua

de noapte. Soții Dursley se cutremurau gândindu-se ce-ar fi putut spune vecinii dacă familia Potter și-ar fi făcut apariția pe strada lor. Știau că soții Potter au și ei un băiețel, dar nici măcar nu-l văzuseră vreodată. Băiețelul acela era un motiv în plus pentru a ține familia Potter la distanță. Nu și-ar fi dorit ca Dudley al lor să aibă de-a face cu un asemenea copil.

Când domnul și doamna Dursley s-au trezit în moho-râta zi de marți în care începe povestea noastră, cerul acoperit de nori cenușii nu dădea niciun semn că, în curând, în toată țara aveau să se întâmple lucruri neobișnuite și misterioase. Domnul Dursley fredona absent în timp ce-și alegea cea mai monotona cravată ca să meargă la serviciu, iar doamna Dursley bârfeantr-o veselie, luptându-se să-l vâre în scaunul înalt, cu măsuță, pe micuțul lor Dudley, care urla și se zbătea din răspuțeri.

Nu observă niciunul bufnița mare și arămie care trecu bătând din aripi prin dreptul ferestrei.

La ora opt și treizeci de minute, domnul Dursley își înhăță servieta, își sărută mecanic soția pe obraz și încercă să-i dea lui Dudley un pupic de rămas-bun, însă fără succes, pentru că junele Dudley tocmai avea o criză de personalitate și era ocupat să împoaște pereții cu cerealele din castron.

— Lighioană mică, pufni jovial domnul Dursley, ieșind pe ușă.

Se urcă în mașină și ieși cu spatele de pe alee.

De-abia la colțul străzii observă primul semn că s-ar petrece lucruri ciudate – o pisică târcată consulta o hartă. Preț de o secundă, domnul Dursley nu se dumi-ri ce văzuse. Apoi întoarse brusc capul să se mai uite

o dată. La colțul aleii Privet stătea într-adevăr o mâță târcată, dar de hartă, nici urmă. Oare ce-o fi fost în capul lui? O iluzie optică, fără îndoială. Domnul Dursley clipi și rămase uitându-se fix la pisică. Mâța îi întoarse privirea. După ce domnul Dursley dădu colțul și se angajă pe șosea, urmări pisica în oglinda retrovizoare. O surprinse citind plăcuța pe care scria „Aleea Privet“ – adică *uitându-se* la plăcuță. Pisicile nu citesc nici hărți, nici plăcuțe cu numele străzilor. Domnul Dursley se smulse din buimăceală și-și alungă din minte pisica. Pe drum nu se mai gândi la nimic altceva decât la comanda substanțială de bormașini pe care spera să o obțină chiar în ziua aceea.

Dar, la intrarea în oraș, o altă imagine îi alungă cu totul bormașinile din minte. Cum stătea el blocat în trafic, ca în fiecare dimineață, nu putu să nu observe că în zonă circula o mulțime de oameni îmbrăcați ciudat. Purtau toți mantii lungi până-n pământ. Domnul Dursley nu-i putea suferi pe cei care se îmbrăcau aiurea – te îngrozeai ce haine își puteau pune tinerii pe ei! O fi fost și asta vreo prostie la modă. Bătea nervos darabana cu degetele pe volan, când, nu departe de el, dădu cu ochii de o adunătură de smuciți din ăia cu mantii. Șopăcăiau animat între ei. Domnul Dursley văzu roșu înaintea ochilor când își dădu seama că doi dintre ei nici măcar nu mai erau tineri. Ba un bărbat din ceată era chiar mai bătrâior decât el și se împopoțonase cu o mantie verde-smarald. Ce tupeu! Dar ia stai, își luă seama domnul Dursley, probabil nu-i decât vreo prostie de acțiune caritabilă – precis că indivizii fac o colectă pentru cine știe ce cauză... da, asta trebuie să fie. Circulația se reluă și, câteva minute mai târziu, domnul Dursley ajunse în parcare a firmei Grunnings, preocupat din nou de bormașini.

În biroul lui de la etajul 9, domnul Dursley stătea totdeauna cu spatele la fereastră. Dacă în acea dimineață ar fi stat cu fața, i-ar fi fost foarte greu să se concentreze asupra bormașinilor. Dar din poziția aceea nu vedea bufnițele trecând în zbor prin dreptul geamului său în plină zi, deși trecătorii de pe stradă le vedeau foarte bine și arătau spre ele cu degetul în timp ce se holbau cu gura căscată cum zburau în viteză pe deasupra lor, una câte una. Cei mai mulți nu văzuseră în viața lor o bufniță, nici măcar noaptea. Domnul Dursley, în schimb, a avut parte de o dimineață absolut normală, netulburată de bufnițe. A reușit să țipe la cinci persoane. A dat mai multe telefoane importante, prilej cu care a mai țipat puțin. A fost într-o dispoziție excelentă până la prânz, când s-a gândit să se mai dezmorțească puțin, mergând până la brutăria de peste drum să-și cumpere o brioașă.

Uitase cu totul de ciudații cu mantii lungi, când tocmai se nimeri să dea din nou nas în nas cu unii, chiar în dreptul brutăriei. Se încruntă la ei din mers. Nu-și dădea seama de ce, dar îl scoteau din sărite. Șiăștia șușoteau animat, și unde mai pui că niciunul nu părea să aibă vreo cutie pentru colectă. De-abia la ieșirea din brutărie, trecând pe lângă ei cu punga în care se afla ditamai gogoșa, prinse câteva frânturi din conversația lor.

— Familia Potter, exact, așa am auzit și eu...

— Da, băiatul lor, Harry...

Domnul Dursley se opri ca trăsmit. Se simți copleșit de teamă. Dădu să le spună ceva, dar își luă seama. Trecu strada în fugă, urcă glonț în birou, se răsti la secretară să nu-l deranjeze, înșfăcă telefonul și aproape formase numărul de-acasă, când se răzgândi. Puse receptorul la loc și își mângâie gânditor mustața – se comporta

prostește. Potter nu era un nume atât de neobișnuit. Precis că multă lume cu numele ăsta avea un băiat pe care-l chema Harry. Dacă se gândea bine, nici măcar nu era sigur că nepotul lui se numea Harry. Nu-l văzuse în viața lui. Se putea foarte bine să-l cheme Harvey. Sau Harold. N-avea niciun rost s-o alarmeze pe doamna Dursley. Orice referire la sora ei o tulbura peste măsură. Și o înțelegea perfect – păi, să fi avut el o asemenea soră... Dar nici cu mantiile alea nu era a bună...

În după-amiaza aceea îi fu mult mai greu să se concentreze asupra bormașinilor, iar la ora cinci, când ieși din clădire, de îngândurat ce era, se ciocni de un bătrânel chiar în fața ușii.

— Îmi pare rău, icni domnul Dursley, cât pe ce să-l trântescă la pământ.

Îi trebuiră câteva clipe să-și dea seama că omulețul purta o mantie violet și nu părea câtuși de puțin deranjat de coliziune. Ba dimpotrivă. Pe chip îi înflorise un zâmbet larg. Spuse, cu un glas pițigăiat, atrăgând privirile trecătorilor:

— N-are de ce să vă pară rău, domnul meu. Într-o zi ca aceasta, nimic nu mă poate supăra. Bucurați-vă, căci am scăpat, în sfârșit, de Știm-Noi-Cine. Chiar și un Mageamiu ca dumneavoastră s-ar cuveni să se bucure într-o astfel de zi preafelică!

Bătrânul își petrecu brațul pe după mijlocul domnului Dursley, îl strânse scurt și își văzu de drum.

Domnul Dursley rămase pironit locului. Tocmai îl îmbrățișase un necunoscut, care-l făcuse, parcă, Mageamiu, ce-o mai fi însemnând și asta. Se simțea cu totul răvășit. Urcă grăbit în mașină și porni către casă, sperând din toată inima că totul se petrecuse doar în

imaginația lui, lucru pe care nu și-l mai dorise niciodată până atunci, deoarece nu tolera imaginația.

Primul lucru pe care-l văzu intrând cu mașina în parcare de la numărul patru – și asta nu avu deloc darul să-l însenineze – fu pisica târcată pe care o întâlnise de dimineată. De data asta stătea pe zidul grădinii. Era sigur că e aceeași pisică, din cauza semnelor din jurul ochilor.

— Zât! se răsti la ea domnul Dursley.

Pisica nici nu se clinti, aruncându-i doar o privire severă. Era acesta un comportament de pisică normală? se întrebă domnul Dursley. Străduindu-se din răputeri să-și mai vină în fire, descuie ușa și intră în casă. Era în continuare hotărât să nu-i pomenească soției lui niciun cuvânt despre ciudățeniile de peste zi.

Doamna Dursley se bucurase de o zi cât se poate de normală. La cină îi povesti soțului despre necazurile pe care doamna din vecini le avea cu fiicele ei și despre noul cuvânt pe care îl învățase Dudley (*nuveau!*). Domnul Dursley se străduia să se poarte normal. După ce-l culcară pe Dudley, se duseră în salon să prindă ultima ediție a știrilor de seară.

Ornitologi din toate colțurile țării ne-au comunicat că bufnițele noastre au avut astăzi un comportament cu totul ieșit din comun. Deși bufnițele vânează de obicei noaptea și ziua nu se arată aproape niciodată, din zorii acestei zile au fost semnalate sute de astfel de păsări, zburând în toate direcțiile. Experții nu reușesc să explice de ce bufnițele și-au schimbat brusc modul de viață.

Prezentatorul își îngădui un zâmbet complice. *Un ade-vărat mister. Și acum, va prelua legătura Jim McGuffin,*

cu informațiile despre vreme. Ce zici, Jim, o să mai plouă cu bufnițe și la noapte?

Nu știi, Ted, răspunse prezentatorul meteo, dar nu numai bufnițele au avut astăzi un comportament ciudat. Din Kent până-n Yorkshire și Dundee, telespectatorii ne-au telefonat să ne spună că în loc de ploaia promisă ieri, noaptea trecută au avut parte de averse de stele căzătoare! Poate că s-au declanșat mai devreme artificiile pregătite pentru noaptea lui Guy Fawkes și sărbătoarea tradițională a focurilor de tabără. Mai aveți răbdare până săptămâna viitoare, fraților! Dar vă pot promite o noapte cu precipitații.

Domnul Dursley rămase înmărmurit pe fotoliu. Stele căzătoare pe tot cuprinsul țării? Bufnițe care să zboare ziua? Oameni bizari în mantii lungi mișunând peste tot? Și șoapte, șoapte despre familia Potter...

Doamna Dursley intră în salon cu două cești de ceai. Degeaba... Trebuia să-i spună prin ce-a trecut. Își dresese stânjenit glasul.

— Aăă... Petunia dragă, voiam doar să întreb... N-ai primit recent nicio veste de la sora ta, așa-i?

După cum se-aștepta, doamna Dursley păru șocată și furioasă. Și pe bună dreptate – conveniseră să se poarte ca și cum soția lui n-ar avea o soră.

— N-am nicio veste! i-o reteză ea. De ce întrebi?

— Am văzut chestii ciudate la știri, îngăimă domnul Dursley. Bufnițe... stele căzătoare... Iar azi, în oraș, am văzut o droaie de indivizi străni...

— Și ce-are-a face? îl repezi doamna Dursley.

— A, nimic... Mă gândeam, doar, așa... că poate are legătură cu... știi tu... *tagma ei*.

Doamna Dursley își sorbi ceaiul printre buzele țuguiate. Domnul Dursley se frământa dacă să îndrăznească să-i spună că auzise numele Potter. Se hotărî că mai bine nu. În schimb, zise pe un ton cât se putea de neutru:

— Băiatul lor – ar trebui să fie cam de vârsta lui Dudley, nu?

— Da, se poate, răspunse doamna Dursley înțepată.

— Și cum ziceai că-l cheamă? Howard, parcă...

— Harry. Un nume oribil, anost. Părerea mea...

— Exact, încuviință domnul Dursley, simțind că-i stă inima-n loc. Sunt întru totul de acord cu tine.

În timp ce urcau în dormitor gata de culcare, nu mai scoaseră un cuvânt pe această temă. Dar când doamna Dursley era în baie, domnul Dursley se furișă la geamul dormitorului și trase cu ochiul în grădină. Pisica era tot acolo. Se uita în josul străzii, așteptând parcă ceva.

Începea, oare, să aibă vedenii? Să fi avut toate astea vreo legătură cu familia Potter? Dacă da... dacă se vede că se înrudesce cu o familie de... nu, așa ceva n-ar putea suporta.

Domnul și doamna Dursley se băgară în pat. Doamna Dursley adormi imediat, dar domnul Dursley rămase treaz, perpelindu-se cu gândul la întâmplările de peste zi. Ultimul gând care i-a mai adus puțină alinare înainte să adoarmă a fost că și în situația în care familia Potter ar fi fost cumva implicată, acest lucru nu avea cum să-i afecteze pe el și pe doamna Dursley. Familia Potter știa prea bine ce părere aveau el și Petunia despre ei și cei de teapa lor... Nu vedea cum el și Petunia ar putea fi implicați în ceea ce se petrecea. Căscă și se întoarse pe partea cealaltă. Pe ei nu avea cum să-i afecteze...

Cât de mult se înșela.

Chiar dacă domnul Dursley reușise să se cufunde într-un somn agitat, pisica nu dădea semne de somnolență. Rămăsese nemișcată ca o statuie, cu ochii fixați fără să clipească pe capătul aleii Privet. Nici măcar nu tresări când de pe strada paralelă se auzi bufnitura unei portiere trântite, nici când două bufnițe planară pe deasupra ei. De fapt, pisica nu se mișcă defel, până aproape de miezul nopții.

În punctul pe care pisica îl ținuse sub observație, își făcu apariția un om. Dar atât de brusc și atât de silențios, de parcă ar fi ieșit din pământ. Pisica zvâcni scurt din coadă și miji ochii.

Nu se mai pomenise pe aleea Privet asemenea apariție. Omul era înalt, deșirat și foarte bătrân, judecând după argintul care-i poleia pletele și barba, amândouă suficient de lungi cât să le vâre în cingătoarea cu care-și strânsese veșmântul lung până la glezne, peste care purta o mantie liliachie ce mătura pământul în urma lui. În picioare avea cizme cu toc înalt și cataramă. Ochii lui albaștri scânteiau din dosul ochelarilor cu lentile în formă de semilună. Avea nasul foarte lung și coroiat, de parcă ar fi fost fracturat în cel puțin două locuri. Omul se numea Albus Dumbledore.

Albus Dumbledore nu părea să-și dea seama că ajunsese pe o stradă unde tot ce ținea de el – de la nume până la cizme – nu avea ce căuta. Scoțocea preocupat în mantie, ca și cum ar fi căutat ceva. Părea în schimb să-și dea seama că cineva îl urmărește, pentru că, dintr-odată ridică privirea spre pisică. Mâța continua să-l privească din celălalt capăt al străzii. Dintr-un motiv sau altul, vederea ei păru să-l amuze. Chicoti, murmurând în barbă:

— Era de așteptat.

Până la urmă găsi în buzunarul interior al mantiei ceea ce căuta. Obiectul semăna cu o brichetă de argint. Îl deschise cu un țacănit, îl ridică deasupra capului și îl declanșă. Becul de pe cel mai apropiat stâlp se stinse cu un pocnet surd. Acționă din nou dispozitivul și următorul bec făcu loc întunericului. De douăsprezece ori la rând acționă Bec-Stingtorul, până când singurele lumini care mai rămăseseră pe toată strada erau cele două discuri fosforescente sclipind în depărtare – ochii pisicii care-l priveau țintă. Dacă în acele momente s-ar fi uitat cineva pe fereastră, chiar și doamna Dursley, cu privirea ei de vultur, n-ar fi putut vedea ce se petrece pe trotuar. Dumbledore strecură Bec-Stingtorul înapoi în buzunarul mantiei și porni pe stradă în jos, la numărul patru, unde se așeză pe zid, lângă pisică. Nu se uita la ea, dar după o clipă i se adresă:

— Nu mă așteptam să ne întâlnim aici, doamnă profesor McGonagall.

Se întoarse spre pisică zâmbind, dar pisica dispăruse. Se trezi că-i zâmbește unei doamne cu aspect mai degrabă sever, care purta ochelari cu rame dreptunghiulare, cu exact aceeași formă ca semnele pe care le avusese pisica în jurul ochilor. Și ea purta mantie – de aceeași culoare a smaraldului. Părul negru îi era strâns în coc. Se vedea că e destul de iritată.

— De unde ai știut că sunt eu? întrebă ea.

— O, stimată doamnă profesoară, n-am văzut în viața mea o pisică să stea atât de țeapănă.

— Și dumneavoastră ați fi la fel de țeapăn dacă v-ați fi petrecut toată ziua pe un zid de cărămidă.

— Toată ziua? În loc să participați la festivități? Venind încoace am văzut nu știu câte petreceri și ospete.

Doamna profesor McGonagall pufni furioasă:

— Da, bine, toată lumea petrece, am înțeles. Te-ai aștepta să fie ceva mai atenți, dar ți-ai găsit! Până și Mageamiii au prins de veste că se întâmplă un lucru neobișnuit. Au anunțat și la știri.

Făcu un semn nervos cu capul spre fereastra întunecată a salonului familiei Dursley:

— Am auzit cu urechile mele. Stoluri de bufnițe... stele căzătoare... N-or fi nici ei complet stupizi. N-aveau cum să nu bage de seamă. Stele căzătoare taman în Kent – pun pariu că a fost mâna lui Dedalus Diggle. Niciodată n-a dat dovadă de rațiune.

— Nu-i puteți învinui, interveni blajin Dumbledore. Vreme de unsprezece ani n-am prea avut ce sărbători.

— Asta o știu foarte bine, i-o reteză cu țâfnă doamna profesor McGonagall. Dar nu-i un motiv să ne pierdem mințile. Lumea e de-a dreptul neglijentă. Bat străzile în plină zi, fără ca măcar să se îmbrace ca Mageamiii, şușotind în văzul tuturor.

Îi aruncă pieziș o privire tăioasă lui Dumbledore, așteptând parcă să aibă ceva de comentat în acest punct, dar cum el nu dădu niciun semn, își urmă ideea:

— Frumos ne-ar mai șede, dacă taman în ziua când se pare că am scăpat în sfârșit de Știm-Noi-Cine, Mageamii ar afla ce e cu noi. Sper că de data asta chiar am scăpat de el. Nu-i așa, domnule profesor Dumbledore?

— Așa se pare, răspunse Dumbledore. Avem motive serioase să fim recunoscători. Pot să vă servesc cu un drops de lămâie?

— Un ce?

— Un drops de lămâie. Un fel de bomboane de-ale Mageamiilor, pe care eu unul le găsesc delicioase.

— Nu, mulțumesc, răspunse doamna profesor McGonagall cu răceală, ca și cum ar fi considerat că momentul este cât se poate de nepotrivit pentru un drops de lămâie. Cum spuneam, *chiar* dacă Știm-Noi-Cine a dispărut cu adevărat...

— Stimată doamnă profesoară, sunt sigur că cineva rațional ca dumneavoastră poate să-i spună pe nume. De unsprezece ani, de când tot aud prostia asta cu „Știm-Noi-Cine“, încerc să conving lumea să folosească numele lui adevărat – *Voldemort*.

Doamna profesor McGonagall tresări, dar Dumbledore, care încerca să dezlipească două dropsuri, nu păru să bage de seamă.

— Se creează confuzie, continuă el, dacă ne ambiționăm să-i spunem „Știm-Noi-Cine“. Nu văd niciun motiv să ne temem să rostim numele lui Voldemort.

— Știu că nu vedeți niciun motiv, spuse McGonagall cu un amestec de disperare și admirație. Dar dumneavoastră sunteți altfel. Știe toată lumea că sunteți singurul de care Știm-Noi – ah, bine, *Voldemort* se teme.

— Mă flatați, răspunse calm Dumbledore. Voldemort avea puteri la care eu nici n-aș putea visa.

— Asta pentru că sunteți prea – ei bine – *nobil* ca să le folosiți.

— Noroc că-i întuneric. N-am mai roșit așa de când Madam Pomfrey mi-a spus că-i plac noile mele pompoane pentru urechi.

Doamna profesor McGonagall îi aruncă o privire tăioasă și continuă:

— Bufnițele nu-s nimic pe lângă *zvonurile* care zboară în toate direcțiile. Știți ce vorbește lumea? În legătură cu motivul dispariției? În legătură cu ce l-a oprit în final?

Se părea că doamna profesor McGonagall ajunsese la punctul pe care ardea de nerăbdare să-l discute – adevăratul motiv pentru care fusese în stare să aștepte toată ziua pe un zid rece de cărămidă – nu-l mai fixase niciodată pe Dumbledore cu o privire atât de pătrunzătoare nici când era pisică, nici după ce își reluase forma umană. Era clar că, indiferent ce spunea „lumea“, ea nu era dispusă să creadă nicio iotă, până când nu-i spunea Dumbledore că e adevărat. Însă Dumbledore ronțăia încă un drops de lămâie și nici gând să-i răspundă.

— Ce vorbește *lumea*, insistă ea, este că, noaptea trecută, Voldemort și-a făcut apariția în satul Godric's Hollow. S-a dus direct la familia Potter. Zvonurile spun cum că Lily și James Potter ar fi... ar fi... cum că ar fi – *morți*.

Dumbledore lăsă bărbia în piept. Doamnei profesor McGonagall i se tăie respirația.

— Lily și James... Nu se poate... Am refuzat să cred așa ceva... Vai, Albus...

Dumbledore întinse o mână și o bătu pe umăr plin de compasiune.

— Știi ce simți, îngăimă el.

Cu voce tremurândă, doamna profesor McGonagall continuă:

— Și asta nu-i tot. Se vorbește c-ar fi încercat să-l omoare și pe fiul lor, Harry. Dar n-a reușit. N-a reușit să omoare un băiețel. Nimeni nu știe de ce, ori cum s-a întâmplat, dar se spune că atunci când a încercat să-l omoare pe Harry Potter, puterea lui Voldemort s-a stins pur și simplu. Și din cauza asta ar fi dispărut și el.

Dumbledore încuviință mohorât din cap.

— Deci – deci e *adevărat*? se bâlbâi doamna profesor McGonagall. După tot ce-a făcut... toți oamenii pe care i-a omorât... nu a putut omori un copilăș? E pur și simplu uluitor... după ce nimic n-a reușit să-l oprească... Dar prin ce minune a reușit Harry să supraviețuiască?

— Putem face doar presupuneri, spuse Dumbledore. Probabil nu vom afla niciodată.

Doamna profesor McGonagall scoase o batistă de dantelă și-și tamponă discret ochii pe sub ochelari. Dumbledore își trase nasul cu zgomot în timp ce scotea din buzunar un ceas de aur, pe care-l studie. Era un ceas cât se poate de ciudat. Avea douăsprezece ace, iar în locul cifrelor, pe circumferința cadranelor gravitau planete minuscule. Dar pentru Dumbledore totul era cât se poate de clar, pentru că își puse ceasul la loc în buzunar și zise:

— Hagrid întârzie. Apropo, bănuiesc că de la el ați aflat că voi fi aici.

— Așa-i, încuviință doamna profesor McGonagall. Iar eu bănuiesc că n-o să-mi spui *de ce* te afli taman aici și nu în alt loc.

— Am venit să-l aduc pe Harry la mătușa lui. Ea și soțul ei sunt singura familie pe care o mai are.

— Doar nu te referi – *n-ai cum* să te referi la cei care locuiesc *aici*? izbucni doamna profesor McGonagall, sărind în picioare și arătând cu degetul spre casa cu numărul patru. Dumbledore, nu poți face una ca asta. I-am urmărit toată ziua. Nu există pe lume oameni mai diferiți de noi. Și au un fiu... l-am văzut cum își lovea mama cu piciorul și urla la ea să-i cumpere dulciuri. Iar Harry Potter să locuiască aici?

— E cel mai potrivit loc pentru el. Unchiul și mătușa lui îi vor explica totul când va fi mai mare. Le-am scris o scrisoare.

— O scrisoare? repetă doamna profesor McGonagall cu jumătate de gură, așezându-se la loc pe zid. Zău așa, Dumbledore, chiar crezi că poți explica toată povestea asta într-o scrisoare? Oamenii ăștia n-au cum să-l înțeleagă vreodată. Va fi faimos – o legendă – nu m-aș mira ca în viitor ziua de azi să fie cunoscută ca Ziua Harry Potter – se vor scrie cărți despre Harry – toți copiii din lumea noastră îi vor cunoaște numele.

— Întocmai, aprobă Dumbledore, privind-o foarte serios peste lentilele în formă de semilună ale ochelarilor. Toate astea sunt suficiente cât să sucească mințile oricărui băiat. Să ajungă faimos înainte să învețe să umble și să vorbească. Faimos pentru ceva de care nici nu-și amintește. Nu vă dați seama cât de bine-i va fi să crească departe de toate lucrurile astea până când va fi gata să le facă față așa cum se cuvine?

Doamna profesor McGonagall deschise gura să răspundă, se răzgândi, înghiți în sec și zise:

— Da, așa-i, ai dreptate, desigur. Dar cum va ajunge băiatul aici, Dumbledore?

Dintr-odată își aruncă ochii la mantia lui Dumbledore, de parcă s-ar fi gândit că-l ascunde pe Harry sub ea.

— Îl aduce Hagrid.

— Crezi că e – *rezonabil* – să-i încredințezi lui Hagrid o misiune atât de importantă?

— Lui Hagrid i-aș încredința chiar și viața mea, o asigură Dumbledore.

— Nu spun că inima lui n-ar fi de partea binelui, admise doamna profesor McGonagall pe un ton critic.

Dar, orice-ai spune, trebuie să recunoști că e neglijent. Are niște apucături... ce-a fost asta?

Un huruit îndepărtat tulburase liniștea din jur. Zgomotul devenea tot mai intens, pe măsură ce ei doi cercetau strada în sus și în jos, după lumina unor faruri. Zgomotul se amplifică exploziv când își ridicară amândoi privirile spre cer și o motocicletă uriașă căzu din văzduh, aterizând pe stradă chiar în fața lor.

Oricât ar fi fost motocicleta de uriașă, nu se compara cu cel care o călărea. Era de cel puțin două ori mai înalt decât un om normal și de cel puțin cinci ori mai lat. Avea niște dimensiuni cu totul și cu totul nefirești, iar aspectul lui era pur și simplu *sălbatic* – fuioarele încâlcite de păr sărmos și negru în care i se împreunau părul și barba îi acopereau fața aproape în întregime, avea mâini cât capacul unei pubele, iar picioarele încălțate în cizme de piele erau cât puii de delfin. În brațele lui uriașe și musculoaase ținea un șomoioag de pături.

— Hagrid, îl întâmpină, ușurat, Dumbledore. În sfârșit! De unde ai făcut rost de motocicletă?

— Am luat-o cu împrumut, domnule profesor Dumbledore, răspunse uriașul, în timp ce cobora cu grijă de pe motocicletă. Mi-a împrumutat-o junele Sirius Black. L-am adus, domnule.

— N-au fost probleme, sper.

— Nu, domnule. Casa era distrusă aproape în întregime, da' am reușit să-l scot de-acolo înainte să-nceapă să mișune Mageamiii. A adormit când zburam pă deasupra la Bristol.

Dumbledore și doamna profesor McGonagall se aplecară peste șomoioagul de pături. Înăuntru, abia dacă-l vedeai, era un băiețel adormit. Sub un smoc de păr negru

ca tăciunile, putură vedea pe fruntea lui o tăietură cu formă ciudată, ca un fulger.

— Acolo l-a...? șopti doamna profesor McGonagall.

— Da, spuse Dumbledore. Îi va rămâne cicatricea pentru totdeauna.

— Nu poți face ceva, Dumbledore?

— Nici să pot, n-aș face asta. O cicatrice poate prinde bine. Și eu am una deasupra genunchiului stâng – e o hartă perfectă a metroului londonez. Așa, Hagrid, ia dă-mi tu băiatul. Să terminăm repejor cu treaba asta.

Dumbledore îl luă pe Harry în brațe și dădu să pornească spre casa familiei Dursley.

— Aș putea, vă rog... aș putea să-mi iau la revedere de la el, domnule? întrebă Hagrid.

Își plecă încâlcitura de coamă deasupra lui Harry și-i dădu un pupic țepos, cu toată barba și mustața. Apoi, dintr-odată, Hagrid începu să scheaune ca un câine rănit.

— Șșșt! făcu doamna profesor McGonagall. O să-i trezești pe Mageamii!

— Vă-vă-vă rog să mă iertați, suspină Hagrid, scoțând o ditai batista cu buline în care-și îngropă fața. Da' nu p-p-p-pot suporta așa ceva – Lily și James sunt morți, iar Harry, mititelu' dă el, pleacă să trăiască cu Mageamii...

— Da, da, e foarte trist, ai dreptate, dar încearcă să te controlezi, Hagrid, că altfel ne dăm de gol, șopti doamna profesor McGonagall, abia atingând brațul lui Hagrid, în timp ce Dumbledore făcu un pas mare peste gardul grădinii și îndreptându-se spre ușa de la intrare. Îl depuse cu grijă pe Harry pe o treaptă din fața ușii, scoase o scrisoare dintre faldurile mantiei, o strecură între păturile lui Harry și se întoarse la cei doi. Preț de un minut, toți trei rămaseră nemișcați, privind ghemotocul de pături.

Umerii lui Hagrid se zguduiau în tăcere. Doamna profesor McGonagall, bătea nervos din gene, iar luminițele zglobii care jucau de obicei în ochii lui Dumbledore păreau să se fi stins.

— Ei, spuse Dumbledore într-un târziu, asta a fost. Nu mai avem ce căuta aici. De-acum putem merge și noi să sărbătorim.

— Îhâm, spuse Hagrid cu glas înfundat. Tre' să-i duc și io lu' Sirius motoru' ăsta înapoi. 'Ptebună, doamnă profesor McGonagall. Și dumneavoastră, dom' profesor Dumbledore.

Ștergându-și cu mâneca ochii și roind de lacrimi, Hagrid sări în șaua motocicletei, trezi motorul la viață izbind pedala cu piciorul, se ridică cu un vuiet prelung în aer și dispăru în noapte.

— Sper că ne vom revedea curând, doamnă profesor McGonagall, îi spuse Dumbledore cu o înclinare a capului.

Drept răspuns, doamna profesor McGonagall își suflă nasul.

Dumbledore se răsuci pe călcâie și porni în jos pe stradă. La colțul străzii se opri și scoase din mantie Bec-Stingtorul argintiu. Făcu o dată clic! și douăsprezece mingi de lumină se întoarseră fuguța la becurile lor. Aleea Privet străluci dintr-odată într-o lumină portocalie și Dumbledore putu să vadă o pisică târcată dispărând după colț, la capătul opus al străzii. De-abia mai distingea cocoloșul de pături de la intrarea casei cu numărul patru.

— Mult noroc, Harry, murmură el.

Se întoarce și, cu un fâșâit al mantiei, dispăru.

O adiere răvăși brusc cochetele garduri vii, care, sub cerul de cerneală, străjuiau în tăcere aleea Privet. Era

ultimul loc din lume unde te-ai fi așteptat să se întâmple lucruri ieșite din comun. Harry Potter se întoarse în culcușul lui de pături, fără a se trezi din somn. O mână i se încleștă pe scrisoare, iar el dormi mai departe, fără să știe că e deosebit, că e faimos, că peste câteva ceasuri îl va trezi urletul doamnei Dursley, când va deschide ușa să scoată sticlele de lapte, și nu știa nici că avea să petreacă următoarele săptămâni ciupit și înghiontit de vărul lui, Dudley... Nu avea de unde să știe că în toată țara, chiar în acel moment, lumea ciocnea pahare, toastând în șoaptă:

— Să ne trăiască Harry Potter – băiatul care a scăpat cu viață!